

¹ بنابراین، از کلام ابتدای مسیح در گذشته، به سوی کمال سبقت بجویم، و بار دیگر بنیاد توبه از اعمال مرده و ایمان به خدا نهیم،² و تعلیم تعمیدها و نهادن دستها و قیامت مردگان و داوری جاودانی را.³ و این را بجا خواهیم آورد هر گاه خدا اجازت دهد.⁴ زیرا آنانی که یک بار منور گشتند و لذت عطای سماوی را چشیدند و شریک روح القدس گردیدند،⁵ و لذت کلام نیکوی خدا و قوای عالم آینده را چشیدند،⁶ اگر بیفتند، محال است که ایشان را بار دیگر برای توبه تازه سازند، در حالتی که پسر خدا را برای خود باز مصلوب می‌کند و او را بی‌حرمت می‌سازند.⁷ زیرا زمینی که بارانی را که بارها بر آن می‌افتد، می‌خورد و نباتات نیکو برای فلاحان خود می‌رویند، از خدا برکت می‌یابد.⁸ لکن اگر خار و خشک می‌رویند، متروک و قریب به لعنت و در آخر، سوخته می‌شود.

وعدۀ الهی و وفاداری

⁹ اما، ای عزیزان، در حق شما چیزهای بهتر و قریب نجات را یقین می‌داریم، هر چند بدینطور سخن می‌گوییم.¹⁰ زیرا خدا بی‌انصاف نیست که عمل شما و آن محبت را که به اسم او از خدمت مقدسین که در آن مشغول بوده و هستید ظاهر کرده‌اید، فراموش کند.¹¹ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و جهد را برای یقین کامل امید تا به انتها ظاهر نمایید،¹² و کاهل مشوید، بلکه اقتدا کنید آنانی را که به ایمان و صبر وارث وعده‌ها می‌باشند.¹³ زیرا وقتی که خدا به ابراهیم وعده داد، چون به بزرگتر از خود قسم نتوانست خورد، به خود قسم خورده، گفت:¹⁴ هرآینه من تو را برکت عظیمی خواهم داد و تو را بی‌نهایت کثیر خواهم گردانید.¹⁵ و همچنین چون صبر کرد، آن وعده را یافت.¹⁶ زیرا مردم به آنکه بزرگتر است، قسم می‌خورند و نهایت هر مخاصمه ایشان قسم است تا اثبات شود.¹⁷ از اینرو، چون خدا خواست که عدم تغییر اراده خود را به وارثان وعده به تأکید بی‌شمار ظاهر سازد، قسم در میان آورد.¹⁸ تا به دو امر پی‌تغییر که ممکن نیست خدا در آنها دروغ گوید، تسلی قوی حاصل شود برای ما که پناه بردیم تا به آن امیدی که درپیش ما گذارده شده است تمسک

¹ لذلک، وَتَحْنُ تَارِکُونَ کَلَامَ يَدَاءَةِ الْمَسِيحِ، لِنَتَقَدَّمَ إِلَى الْكَمَالِ غَيْرَ وَاضِعِينَ أَيْضاً أَسَاسَ التَّوْبَةِ مِنَ الْأَعْمَالِ الْمَيِّتَةِ وَالْإِيمَانِ بِاللَّهِ، تَعْلِيمَ الْمُعْمُودِيَّاتِ وَوَضْعَ الْأَيْدِي، قِيَامَةَ الْأَمْوَاتِ وَالذَّبْنَوتِ الْأَبَدِيَّةِ، وَهَذَا سَتَفْعَلُهُ إِنْ أَدَنَ اللَّهُ. ⁴ لَأَنَّ الَّذِينَ اسْتُنِيرُوا مَرَّةً وَذَاقُوا الْمُؤَهَّبَةَ السَّمَاوِيَّةَ وَصَارُوا شُرَكَاءَ الرُّوحِ الْقُدُسِ ⁵ وَذَاقُوا كَلِمَةَ اللَّهِ الصَّالِحَةَ وَقُوَّاتِ الذَّهْرِ الْآتِي، وَسَقَطُوا، لَا يُمْكِنُ تَجْدِيدُهُمْ أَيْضاً لِلتَّوْبَةِ إِذْ هُمْ يَصِلُونَ لَأَنْفُسِهِمْ ابْنِ اللَّهِ تَابِيَّةً وَيُسَهِّزُونَهُ. ⁷ لَأَنَّ أَرْضاً قَدْ شَرِبَتْ الْمَطَرِ الْآتِي عَلَيْهَا مِرَاراً كَثِيرَةً وَأَنْتَجَتْ عُشْباً صَالِحاً لِلَّذِينَ فُلِحَتْ مِنْ أَجْلِهِمْ، تَتَالُ بَرَكَهٌ مِنَ اللَّهِ، وَلَكِنْ إِنْ أَخْرَجَتْ شَوْكاً وَخَسْكَاً، فَهِيَ مَرْفُوضَةٌ وَقَرِيبَةٌ مِنَ اللَّعْنَةِ الَّتِي نَهَايَهَا لِلْحَرِيقِ.

⁹ وَلَكِنَّا قَدْ تَبَقَّعْنَا مِنْ جِهَتِكُمْ، أَيُّهَا الْأَجْيَاءُ، أُمُوراً أَفْضَلَ وَمُخْتَصَّةً بِالْخَلَاصِ، وَإِنْ كُنَّا تَتَكَلَّمُ هَكَذَا. ¹⁰ لَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَالِمٍ حَتَّى يَنْسِيَ عَمَلَكُمْ وَتَعَبَ الْمَحَبَّةِ الَّتِي أَطَهَرْتُمُوهَا تَحْوِ اسْمِهِ، إِذْ قَدْ خَدَمْتُمْ الْفَدَيْسِينَ وَتَجَدَّمْتُمْهُمْ. ¹¹ وَلَكِنَّا نَسْتَهْيِي أَنَّ كُلَّ وَاحِدٍ مِنْكُمْ يُظْهِرُ هَذَا الْإِجْتِهَادَ عَيْنُهُ لِيَقِينَ الرَّجَاءَ إِلَى النَّهَايَةِ لِكَيْ لَا تَكُونُوا مُتَبَاطِلِينَ بَلْ مُتَمَلِّلِينَ بِالَّذِينَ، بِالْإِيمَانِ وَالْآثَابِ، يَرْبُتُونَ الْمَوَاعِيدَ.

¹³ فَإِنَّهُ لَمَّا وَعَدَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ، إِذْ لَمْ يَكُنْ لَهُ أَكْثَرُ مِنْ نَفْسِهِ، أَفْسَمَ بِنَفْسِهِ ¹⁴ قَائِلاً: "إِنِّي لِأُبَارِكَنَّكَ بَرَكَهً وَكَثْرَتَكَ تَكْثِيراً"، وَهَكَذَا، إِذْ تَأْتَى، تَالِ الْمَوْعِدِ. ¹⁶ فَإِنَّ النَّاسَ يُفْسِمُونَ بِالْأَعْظَمِ وَنَهَايَةِ كُلِّ مُسَاجَرَةٍ عِنْدَهُمْ، لِأَجْلِ التَّسْبِيحِ، هِيَ الْقَسَمِ، فَلِذَلِكَ، إِذْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يُظْهِرَ أَكْثَرَ كَثِيراً لِيُورَثَةَ الْمَوْعِدِ عَدَمَ تَغْيِيرِ قَضَائِهِ، تَوْسِطَ نَفْسِهِ، ¹⁸ حَتَّى بِأَمْرَيْنِ عَدِيمَي التَّغْيِيرِ، لَا يُمَكِّنُ أَنَّ اللَّهَ يَكْذِبُ فِيهِمَا، تَكُونُ لَنَا تَعَزُّيَّةٌ قَوِيَّةٌ، تَحْنُ الَّذِينَ النَّجَاتَا لِنَفْسِكَ بِالرَّجَاءِ الْمَوْضُوعِ أَمَامَنَا، ¹⁹ الَّذِي هُوَ لَنَا كِمِرْسَاةٍ لِلنَّفْسِ، مُؤَمَّتِيَّةٌ وَتَابِيَّةٌ، تَدْخُلُ إِلَى مَا دَاخِلَ الْجَبَابِ، ²⁰ حَيْثُ دَخَلَ يَسُوعُ، كَسَابِقٍ لِأَخِلَّتَا، صَابِراً عَلَى رُبِّيَّةٍ مَلَكِي صَادَقٍ، رَئِيسَ كَهَنَةٍ إِلَى الْأَبَدِ.

جویم،¹⁹ و آن را مثل لنگری برای جان خود ثابت و پایدار داریم که در درون حجاب داخل شده است،²⁰ جایی که آن پیشرو برای ما داخل شد، یعنی عیسی که بر رتبهٔ ملکِیَصِدِّق، رئیسِ کَهَنه گردید، تا ابدالآباد.